

KOVÁCS ELEONÓRA

Z. ÉS A KATAKLIZMA

A polgárok többsége nem hitte el, hogy bekövetkezhet.

*

A városlakók munkába indultak, a boltos idegeskedett az elmaradt kenyérszállítmány miatt, azt pedig visszautasította, hogy a beszállító az árut elpasszolta volna a külvárosban, a maradékkal pedig bevonult volna a bunkerébe. Miután mégis megtörtént, és az utcán már a zaj is megszűnt, valamint a lezuhant liftben jajveszékélő Zaradovszkyné is elhallgatott, Z. napok óta először kinyitotta a szemét. Óvatosan körbenézett a szobában, megmoccant kicsit, hogy a hosszú ideje érzéketlen lábán elindulhassanak a hangyák. Öt órával később úgy döntött, megissza a palackban maradt utolsó csepp tiszta vizet. Nyolc óra múlva engedett a talán már nem is létező gyomra követelésének, és megette az utolsó három gabonamagvat. Gondolkodott és hallgatózott felváltva, majd óvatosan kigördült az asztal alól.

Átgázolt a röpirattengeren, melyet az utolsó előtti estén nyomtattak Olimpiával, majd egy köteg törölköző alól elővette az elemes rádiót. Csavargatatta, tekergette, de élő adást nem talált. Az éterből csak zúgás érkezett, illetve egy röpké pillanatra a legutoljára leadott vészjelzés, mely arra figyelmeztette a lakosságot, hogy haladéktalanul vonuljanak a kijelölt óvóhelyre.

Z. a kamrában talált tíz deci lekvárt. A penészt félrekaparva kanalizgatta, amikor meglátta a bedeszkázott ablakon bekúszó fénysugárt. Ez a nap lehet, gondolta. Fel nem ismerhette, mert gyermekként csak legendákat hallott róla. Figyelte, hogyan kúszik előre, és két nappal később úgy döntött, kinyitja az ajtót.

A lépcsőházban csend volt, a levegőben por és enyhe füstszag terjengett. Arcát sálba bugyolálva, óvatos léptekkel haladt tovább. A falakon a szokásos feliratok éktelenkedtek, a közösségi háló megszűntével a lakók feliratok által üzentek egymásnak. Megakadt a szeme az ajtajával szemben lévő íráson: „Menekülj, Z.! O.” Ezen egy kicsit elgondolkodott, majd haladt tovább. Az utolsó lépcsőfordulóban megbotlott valamiben, és legördült a kemény betonfelületen. Amikor feltápáskodott, bosszankodva vette észre, hogy valaki a közelgő támadást előrejelző transzparenst hagyott a lépcsőházban. Halványan felsejlett előtte Olimpia alakja, amikor azt kérdezte, hogy zölddel vagy

feketével írja-e a „válaszcsepás” kifejezést. Leporolta nadrágját, és gondolkodás nélkül a külvilágba lépett. Hunyorgott a szokatlan erősségű fény miatt, a légzését azonban nem akadályozta a levegőben szálló, alaposan megnövekedett törmelék-koncentráció. A tömbház árnyékából kilépve hirtelen elveszítettnek érezte magát a napfényben tobzódó sugárút zajában. Csikorogva fékezett egy autó, diákok siettek könyvvel a kezükben, két idős ember az étterem bejárata fölé függesztett árlistán töprengett.

A váratlanul támadó ingeráradat elől egy mellékcúba menekült. Az épület falának támaszkodva lassan levegőt vett, és felemelte a fejét. A levegőben, mint mindig, az egyenletes wifi-elosztásért felelős gömbök keringtek, csak a Hold mellett jelent meg az ismeretlen égitest, mely a tudósok szerint lassan árnyékba borítja a Földet. Z. nem értette, hogyan lehetséges mindezek ellenére, hogy az emberek továbbra is fegyelmezetten üldögélnek a kávéházi asztal mellett, kortyolgatják a megnövekedett árú koffeines italt, és méltatlankodnak a szombat reggeli eső elmaradásán. Az anyák is a padon ülve csevegnek, miközben gyermekük békésen szuszogva belélegzi a levegőben szálló ártalmas porszemcséket. A koldusok változatlanul a járdán kuporognak, azonban végleg elhagyták az utca örökre árnyékossá vált oldalát. A boltok nyitva tartanak, és a régi lendülettel tudósítanak az akciós termékek széleskörű választékáról. Z. számára nem volt világos, hogyan lehetséges mindez. Talán csak ő észlelte a változást? Aztán újabb és újabb kérdéseket tett fel, majd arra lett figyelmes, hogy a tömeg egy pillanatra megáll. A fülük mögé épített kommunikátorok villogni kezdenek, régen ez a frissítés érkezését jelentette. Ő a sajátját régen kinyeste, mert úgy vélte, az ellenség ezen keresztül képes az elme befolyásolására. Z. ekkor kezdett ordítani. Úgy vélte, talán ezáltal a jelenlévők rádöbbennek arra, hogy mindnyájan egy kataklizma túlélői.

*

Az esti frissítésben a helyszíni tudósító elmondta, hogy a város főterén üldögélő anyukák eseménytelen és kellemes délelőttjét egy ismeretlen, elmeintézeti szökevény sikoltása zavarta meg. A helyszíni beszámolók szerint a zavarodott elméjű polgár megtámadott egy anyukát, és füléből ki akarta tépni a kommunikációra használatos IK-10-et. A polgárok többsége nem hitte el, hogy hasonló esemény a Béke Időszakának meghirdetése után bekövetkezhet. A rendfenntartók a szökött beteget időben elszállították, ezt követően a megszokott rend helyreállt.